

Palestina: egunero beldurrez bizi

Mundua titularren eta tentsio politikoaren artean banatzen den bitartean, Palestinan milioika pertsonak beren egunerokotasuna gizakiaren enpatia erakusten duten baldintzetan bizi dute. Erreportaje honen bidez hamarkada askotako gatazkak markatutako lur baten aldea gizatiarra erakutsi nahi ditugu.

Demagun bonba hotsek txorien txorrotzioak irensten dituzten leku batean bizi garela, gauero hurrengo goizean esnatuko ez garen errezeloa dugula, eta aske izateko eskubidea ukatu digutela.

Egoera hori bizi dute palestinarrak duela 70 urte baino gehiagotik, beren etxeetatik egotziak izan ziren herritarrek, banandutako familiek nahiz hondakinen artean hazitako haurrek. Batzuek independentzia ospatzen zuten bitartean, beste batzuek dena galtzen zuten.

Gaur egun, askok urik gabe, argirik gabe eta etorkizunik gabe jarraitzen dute. Gaza blokeatuta dago, Zisjordania okupatuta, eta munduak begira jarraitzen du, baina ezer egin gabe.

Ez da gatazka bat bakarrik, inork izan beharko ez lukeen bizitza ere bai baita. Palestina ez da urrutiko gerra, odola darion zauri irekia baizik.

Duela zazpi hamarkada baino gehiagotik, Palestina okupazioaren, nahitaezko desplazamenduaren eta etengabeko indarkeriaren menpe bizi da. Lurraldearen araberrako gatazka gisa hasi zena amaigabeko krisi humanitario bihurtu da, blokeoek, bonbardaketek eta irteerarik gabeko kaiola batean harrapatutako biztanleria zibilak markatua. Gaza, 365 km²-ko lur-zerrenda, erresistentziaren eta sufrimenduaren sinbolo bihurtu da, non milioika pertsona edateko urik, elektrizitaterik eta mugitzeko askatasunik gabe bizi diren. Hildakoen kopuruak gora egiten du erasoaldi bakoitzean, baina badirudi mundua ohitu egin dela zenbaketara, besteren gerra baten albo-kalteak balira bezala.

"Ez gara zenbakiak bakarrik."

2014ko sarraskiaz geroztik, gazte palestinarrak idatzitako esaldi horrek inoiz baino ozenago egiten du burrunba. Gazan zenbaki bakoitza izen bat da, etendako istorio bat, bete gabeko amets bat. Erraza da hildakoen zenbaketan eta izugarrikeriaren estatistiketan galtzea, baina digitu bakoitzaren atzean aurpegi bat dago, haurtzaro lapurtu bat, ama hautsi bat, hondakinen artean desagertutako familia bat.

Rania Abu Anzak, sei hilabeteko bikien amak, seme-alaben gorpuak mantendu zituen Rafahko bonbardaketa baten ondoren. "Nork deituko dit ama orain?" esan zuen ezerezari begira. Dronen soinupean gelditzen diren eta seme-alabak malko gazien azpian lurperatzen dituzten milaka amaren mina du.

Bien bitartean, begirada hutsik duten hurrek honako hau errepikatzen dute ahapeka: "Beste haurrak bezalakoa izan nahi dut." Jolasten ez diren haurrak dira, lorik egiten ez dutenak, aterpeetarantz korrika egiten irakurtzen baino lehenago ikasten dutenak. Heriotza zerutik etor daitekeela jakinda hazten direnak.

"Erreportaje hau idazten ari ginela, ahaztu ezin ditugun argazkiak ikusi genituen. Gu bezalako haurrak, baina begietan beldurra dutenak. Jada existitzen ez diren etxeak. Barreak isildu egin ziren. Pentsatze hutsak min ematen digu bularrean.

Ez dugu ulertzen zergatik ohitu beharko lukeen norbaitek bonbekin bizitzera, irteteko beldurrez, hurrengo eguna azkena izan daitekeela pentsatuz. Denok kexatzen gara batzuetan txorakeriengatik, eta haiek bizi besterik ez dute egin nahi. Hori besterik ez, bizi.

Batzuetan, geure buruari galdetzen diogu ea hau idazteak zerbaitetarako balioko duen, baina baietz uste dugu. Beste norbaitek irakurtzen badu eta sentitzen duguna sentitzen badu, agian, ez du hain erraz ahaztuko. Izan ere, urrun egon arren, nerabe izan arren, bakarrik konta dezakegu... eta ezin ditugu ahaztu. "

